

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABÝLO

PRÁVNÍ MOCI dne **25. 9. 2023** a je
VYKONATELNÉ dne **11. 10. 2023**

Český telekomunikační úřad
Odbor přezkoumávání rozhodnutí dne **4.10.2023**

Praha 14. 9. 2023

Čj. ČTÚ-24 521/2023-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu jako příslušný správní orgán podle § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), na základě rozkladu podaného dne 22. 5. 2023 obchodní společností **abioTel communication s.r.o.**, IČ: 291 52 500, se sídlem Primátorská 296/38, Libeň, 180 00 Praha 8, podle ustanovení § 152 odst. 1 správního řádu, proti výrokům I., III. a IV. rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 4. 5. 2023, čj. ČTÚ-23 313/2022-606/XX.vyř., o návrhu obchodní společnosti **Český bezdrát Mobile s.r.o.**, IČ: 021 01 904, se sídlem Zámečnická 592, 742 58 Příbor, proti účastníkovi, kterým je obchodní společnost abioTel communication s.r.o., ve věci sporu o zaplacení peněžitého plnění ve výši 67 809,87 Kč s příslušenstvím, vydaném v řízení podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, po projednání v rozkladové komisi Rady Českého telekomunikačního úřadu ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, vydává toto

rozhodnutí:

- I. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se napadený výrok I. rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 4. 5. 2023, čj. ČTÚ-23 313/2022-606/XX.vyř. mění tak, že nově zní:

„Odpůrce je povinen do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí uhradit navrhovateli:

- částku ve výši 2 188,20 Kč na neuhrazenou fakturu č. 870200240 za zúčtovací období od 1. 11. 2020 do 30. 11. 2020, společně se smluvním úrokem z prodlení ve výši 12 % p. a. z částky 2 188,20 Kč za období od 21. 11. 2020 do zaplacení;
- částku ve výši 432,12 Kč na neuhrazenou fakturu č. 870200261 za zúčtovací období od 1. 11. 2020 do 30. 11. 2020, společně se smluvním úrokem z prodlení ve výši 12 % p. a. z částky 432,12 Kč za období od **22. 12. 2020** do zaplacení;

• částku ve výši 8 980 Kč na neuhrazenou fakturu č. 870210026 za zúčtovací období od 1. 2. 2021 do 28. 2. 2021, společně se smluvním úrokem z prodlení ve výši 12 % p. a. z částky 8 980 Kč za období od 19. 2. 2021 do zaplacení;

• částku ve výši 3 663 Kč na neuhrazenou fakturu č. 870210040 za zúčtovací období od 1. 2. 2021 do 28. 2. 2021, společně se smluvním úrokem z prodlení ve výši 12 % p. a. z částky 3 663 Kč za období od 19. 3. 2021 do zaplacení.“

II. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se napadený výrok III. rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 4. 5. 2023, čj. ČTÚ-23 313/2022-606/XX.vyř. mění tak, že nově zní:

„Odpůrce je povinen do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí uhradit navrhovateli smluvní pokutu ve výši 44 979,67 Kč, společně se smluvním úrokem z prodlení ve výši 12 % p. a. z částky 44 979,67 Kč za období od 3. 9. 2022 do zaplacení.“

III. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se napadený výrok IV. rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 4. 5. 2023, čj. ČTÚ-23 313/2022-606/XX.vyř. mění tak, že se vypouští text „a podle ustanovení § 141 odst. 11 správního řádu“, a dále se předmětný výrok označuje jako výrok V.

IV. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se do rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 4. 5. 2023, čj. ČTÚ-23 313/2022-606/XX.vyř. doplňuje nový výrok IV., který zní:

„Návrh na rozhodnutí sporu se v části týkající se nároku na zaplacení smluvního úroku z prodlení ve výši 12 % p. a. z částky 432,12 Kč za období od 18. 12. 2020 do 21. 12. 2020 a dále v části týkající se nároku na zaplacení smluvního úroku z prodlení ve výši 12 % p. a. ze smluvní pokuty 44 979,67 Kč za období od 18. 12. 2020 do 2. 9. 2022 zamítá.“

V. Podle ustanovení § 90 odst. 5 druhé věty správního řádu se napadený výrok IV. rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 4. 5. 2023, čj. ČTÚ-23 313/2022-606/XX.vyř., nově označený jako výrok V., ve zbytku potvrzuje.

VI. Žádnému z účastníků řízení se nepřiznává náhrada nákladů řízení o rozkladu.

Odůvodnění:

Obchodní společnost Český bezdrát Mobile s.r.o., IČ: 021 01 904, se sídlem Zámečnická 592, 742 58 Příbor (dále jen „navrhovatel“), podala dne 28. 5. 2021 k Českému telekomunikačnímu úřadu (dále jen „Úřad“ nebo „ČTÚ“) návrh na zahájení správního řízení ve věci sporu o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací, kterým se domáhala zaplacení peněžitého plnění v celkové výši 161 104,67 Kč, a to za poskytnuté služby

elektronických komunikací v celkové výši 116 124,84 Kč s příslušenstvím a smluvní pokuty za prodlení s úhradou závazků ve výši 44 979,67 Kč s příslušenstvím. Jako odpůrce byla označena obchodní společnost abioTel communication s.r.o., IČ: 291 52 500, se sídlem Primátorská 296/38, Libeň, 180 00 Praha 8 (dále jen „odpůrce“).

Navrhovatel v návrhu uvedl, že s odpůrcem dne 31. 5. 2018 uzavřel Smlouvu č. 001/00767 o zřízení přípojného bodu a poskytování přístupu k obsahu sítě Internet (dále též jen „rámcová smlouva“ či „smlouva“). Navrhovatel k návrhu doložil předmětnou rámcovou smlouvu, výpověď smlouvy ze strany odpůrce ze dne 31. 8. 2020, dlužné faktury a předžalobní upomínku.

Z doplňujících podání v průběhu řízení vyplynulo, že na základě rámcové smlouvy poskytoval navrhovatel odpůrci službu elektronických komunikací Eri-Carrier IP Access – V/region (dále jen „služba Eri-Carrier“) a v rámci této služby, na základě objednávek odpůrce, jednotlivé služby Eri-xDSL, Line/region (dále jen „služba Eri-xDSL“) koncovým zákazníkům odpůrce. Navrhovatel uváděl, že v období od 1. 11. 2020 do 28. 2. 2021 poskytoval odpůrci celkem 36 služeb Eri-xDSL, které odpůrce řádně a včas nezaplatil. Dále dle navrhovatele odpůrce v průběhu trvání smluvního vztahu opakovaně porušoval povinnost hrazení závazků řádně a včas a z toho důvodu mu navrhovatel vyúčtoval smluvní pokutu podle čl. VI. písm. c) smlouvy.

Dne 1. 9. 2021 vydal Český telekomunikační úřad, odbor pro oblast Praha, **usnesení o odložení řízení čj. ČTÚ-26 784/2021-631/RuZ v části návrhu** na uložení povinnosti k úhradě částky 42 214,14 Kč s příslušenstvím, neboť shledal, že dotčené vyúčtované položky nejsou službami elektronických komunikací a nemůže tedy o nich rozhodnout. Proti uvedenému usnesení podal navrhovatel dne 1. 10. 2021 rozklad, který byl rozhodnutím předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 29. 11. 2021, čj. ČTÚ-44 118/2021-603 pro opožděnost zamítnut. Předmětné usnesení o odložení části věci tak nabylo právní moci dne 30. 9. 2021 marným uplynutím lhůty pro podání rozkladu.

Dne 6. 9. 2021 zaslal Český telekomunikační úřad, odbor pro oblast Praha účastníkům řízení vyznění o zahájení správního řízení ke dni podání návrhu ve sporu o plnění povinnosti k peněžitému plnění pod **čj. ČTÚ-26 784/2021-631**. Po zamítnutí rozkladu pak přípisem ze dne 20. 12. 2021 vyznamenal účastníky o pokračování v řízení, a to v rozsahu částky 118 890,37 Kč a příslušenství.

Dne 23. 5. 2022 byli účastníci řízení **vyrozuměni o změně funkční příslušnosti** správního orgánu. Spor byl původně vedený podle § 129 zákona o elektronických komunikacích¹ Českým telekomunikačním úřadem, odborem pro oblast Praha, pod čj. ČTÚ-

---

¹ § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích: „Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo

26 784/2021-631. Po změně funkční příslušnosti byl spor nadále rozhodován předsedou Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) podle § 127 zákona o elektronických komunikacích² pod novým čj. **ČTÚ-23 313/2022-606**.

V průběhu správního řízení navrhovatel doplnil svůj návrh tvrzeními a připojil další důkazy, a to v podáních ze dne 27. 7. 2021, 30. 8. 2021, 3. 2. 2022 (datován 11. 10. 2021), 25. 3. 2022, 4. 8. 2022, 23. 9. 2022, 24. 10. 2022, 2. 12. 2022, 25. 1. 2023, 24. 2. 2023, 27. 2. 2023. S ohledem na rozsah předmětných podání se v tomto rozhodnutí o rozkladu již pouze odkazuje na napadené rozhodnutí, kde v jeho odůvodnění byly obsahy všech vyjádření spolu s předloženými důkazy navrhovatele podrobně popsány.

Odpůrce se k věci vyjádřil v podáních ze dne 16. 9. 2021, 21. 3. 2022, 6. 8. 2022, 21. 10. 2022, 22. 11. 2022 a 23. 3. 2023, přičemž k podrobnostem jejich obsahu a k předloženým důkazům k prokázání tvrzení se rovněž odkazuje na napadené rozhodnutí.

Dne 26. 10. 2022 správní orgán I. stupně vydal **usnesení čj. ČTÚ-23 313/2022-606/VIII.vyř. o odložení části věci**, kterým odložil část návrhu na rozhodnutí sporu týkající se položek v celkové výši 51 083,50 Kč, neboť dospěl k závěru, že se jedná o nároky o bezdůvodné obohacení a z toho důvodu není Úřad ani jiný správní orgán věcně příslušný o těchto platebních povinnostech odpůrce rozhodnout. Usnesení nabylo právní moci dne 22. 11. 2022.

Po zhodnocení důkazního materiálu a právním posouzení věci vydal správní orgán I. stupně dne 4. 5. 2023 rozhodnutí čj. ČTÚ-23 313/2022-606/XX.vyř. (dále jen „napadené rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí“). Ve výroku I. rozhodnutí vyhověl části návrhu navrhovatele a uložil odpůrci povinnost uhradit navrhovateli za neuhrazené faktury částku 2 188,20 Kč s příslušenstvím, částku 432,12 Kč s příslušenstvím, částku 8 980,00 Kč s příslušenstvím a částku 3 663,00 Kč s příslušenstvím, tj. celkem 15 236,32 Kč spolu s příslušenstvím, a to smluvními úroky z prodlení. Ve výroku II. správní orgán I. stupně nevyhověl části návrhu navrhovatele na uložení povinnosti odpůrce uhradit částku ve výši 7 566,88 Kč s příslušenstvím. Dále ve výroku III. správní orgán I. stupně vyhověl části návrhu navrhovatele a uložil odpůrci povinnost uhradit navrhovateli smluvní pokutu ve výši 44 979,67 Kč s příslušenstvím, a to smluvním úrokem z prodlení. Ve výroku IV. pak uložil odpůrci povinnost uhradit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši 2 107,46 Kč.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně nejprve podrobně zrekapituloval dosavadní průběh řízení a vymezil předmět sporu po zohlednění odložených položek, a to peněžité plnění v celkové výši 67 809,87 Kč. Správní orgán I. stupně konstatoval, že

---

účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k dluhu. [...]

² § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích: „Předseda Rady rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti (§ 7) nebo mezi těmito osobami a jinými podnikateli působícími v jiném členském státě, v jejichž prospěch existuje povinnost přístupu nebo propojení na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. [...]

považuje za nesporné skutkové zjištění, že účastníci mezi sebou uzavřeli dne 31. 5. 2018 rámcovou smlouvu, jejíž nedílnou součástí jsou Všeobecné podmínky poskytování Služeb EriMobile (dále také jen „VOP“). Dále se správní orgán I. stupně věnoval jednotlivým nárokům navrhovatele, které po odložení části návrhu zůstaly předmětem řízení.

K nároku na měsíční paušální poplatek za služby Eri-xDSL za měsíc listopad 2020 správní orgán I. stupně uvedl, že vzhledem k platné výpovědi odpůrce 36 koncových bodů služby Eri-xDSL k datu 20. 10. 2020 s tím, že výpovědní doba 25 dnů uběhla dne 14. 11. 2020, je odpůrce povinen navrhovateli uhradit poměrnou část předmětných služeb, a to do dne 14. 11. 2020. Výpočtem (měsíční paušální poplatek/počet dní v měsíci listopad x 14) správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že odpůrce je povinen za poměrnou část zúčtovacího období uhradit částku 4 372,20 Kč, přičemž odpůrce navrhovateli již uhradil částku 2 184,00 Kč. Zbývá tedy uhradit 2 188,20 Kč.

Ohledně požadavku navrhovatele na úhradu ceny za přenesená data v měsíci listopad 2020 správní orgán I. stupně konstatoval, že navrhovatel prokázal, že v rozhodném období, tj. od 1. 11. 2020 do 14. 11. 2020, využili připojení prostřednictvím koncových bodů služby Eri-xDSL celkem 4 koncoví zákazníci odpůrce a ve vztahu k těmto koncovým zákazníkům odpůrce bylo za využití poměrného výpočtu přeneseno celkem 227,43 GB dat (22,60 + 57,05 + 126,73 + 21,05) v hodnotě 432,12 Kč. Zbylé diagnostické tabulky předložené navrhovatelem, které se týkají dalších 32 koncových zákazníků odpůrce, neobsahují informace o přenosu dat za měsíc listopad 2020. Ve zbytku tedy předmětný nárok navrhovatele, tj. v části odpovídající peněžité částce ve výši 7 566,88 Kč s příslušenstvím, správní orgán I. stupně ve výroku II. rozhodnutí zamítl z důvodu neunesení důkazního břemene.

K paušálnímu měsíčnímu poplatku za službu Eri-Carrier ve výši 7 990,00 Kč za měsíc únor 2021 a k měsíčnímu poplatku za vytvoření a správu přístupu do radius serveru ve výši 990,00 Kč správní orgán I. stupně uvedl, že v souladu s rámcovou smlouvou odpůrce dne 31. 8. 2020 tuto smlouvu vypověděl, výpovědní doba počala běžet dnem 1. 9. 2020 a uplynula dnem 28. 2. 2021. Do té doby byl odpůrce povinen hradit závazky z ní plynoucí, tedy měsíční paušální poplatek za služby Eri-Carrier a poplatek za vytvoření a správu přístupu do radius serveru za měsíc únor 2021.

K požadavku navrhovatele na uhrazení 37 provedených úkonů vyúčtovaných (mimo jiné položky) ve faktuře č. 870210040 ve výši 3 663,00 Kč, správní orgán I. stupně uvedl, že se jednalo o 36 provedených úkonů za zrušení funkčních přípojek a 1 provedený úkon za objednávku služby Eri-xDSL pro klienta odpůrce „L. K.“. Správní orgán I. stupně shledal požadavek navrhovatele na uhrazení této částky v souladu s rámcovou smlouvou a objednávkami odpůrce, tudíž po právu.

K požadovaným smluvním úrokům z prodlení správní orgán I. stupně vycházel z výslovného ujednání smluvních stran v čl. 5.8 VOP, v němž si účastníci řízení sjednali

smluvní úrok z prodlení 12 % p.a. Vzhledem ke skutečnosti, že stranami sporu jsou podnikatelé, shledal správní orgán I. stupně, že takto smluvený úrok z prodlení je v souladu s dobrými mravy, a tudíž jej nelze přiznat.

K nároku navrhovatele na smluvní pokutu ve výši 44 979,67 Kč správní orgán I. stupně v odůvodnění k výroku III. poukázal na ujednání podle čl. VI. písm. c) rámcové smlouvy, z něhož vyplývá, že si smluvní strany sjednaly smluvní pokutu pro případ, že odpůrce buď nedodrží minimální délku trvání rámcové smlouvy, tj. 24 měsíců anebo nebude řádně a včas hradit závazky plynoucí z rámcové smlouvy. Podle přesvědčení správního orgánu, je tímto způsobem smluvní pokuta sjednána dostatečně určitě. Plně ob stojí rovněž způsob výpočtu výše smluvní pokuty stanovený jako „*veškeré poskytnuté slevy a zvýhodnění*“. Správní orgán I. stupně odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 31 Cdo 2674/2014, v němž byl mimo jiné deklarován následující závěr: „*Ujednání ve znění: ‚V případě, že nebude dodržena splatnost faktury vycházející ze smluvních podmínek, bude do fakturována částka poskytnuté slevy k plné úhradě inzerce. Je dostatečně určitým ujednáním o smluvní pokutě.‘*“ Není ani na závalu, že navrhovatel ve faktuře č. 870200254 neuvedl výslovně, že požaduje uhradit smluvní pokutu. Navrhovatel v řízení předložil seznam vydaných faktur v období od 13. 1. 2020 do 8. 3. 2021, z něhož vyplývá, že odpůrce byl v prodlení 1 až 4 dny s úhradami faktur, a to ve 14 případech z 20 faktur, k nimž správní orgán I. stupně přihlížel. Odpůrce tedy porušil smluvní povinnost platit závazky z rámcové smlouvy včas. Navrhovateli tudíž vzniklo právo po odpůrci požadovat smluvní pokutu ve výši poskytnutých slev, které mu navrhovatel poskytl podle rámcové smlouvy. Splatnost smluvní pokuty 10 dní se správnímu orgánu I. stupně jeví jako dostatečná. Navrhovatel nárok na smluvní pokutu uplatnil vůči odpůrci zasláním faktury č. 870200254 ze dne 7. 12. 2020, v rámci této faktury navrhovatel uvedl, že peněžitou částku 44 979,67 Kč odpůrci účtuje z důvodu opakovaného porušení rámcové smlouvy (zejména nehrazení veškerých závazků řádně a včas), tedy z důvodu porušení smluvené povinnosti. Výši smluvní pokuty navrhovatel ve vyjádření ze dne 3. 8. 2022 podložil sdělením poskytnutých slev a zvýhodnění, která odpůrci na základě rámcové smlouvy poskytl, a to v období od července 2018 do října 2020 v celkové výši 197 160,46 Kč. Smluvní pokuta ve výši 44 979,67 Kč, kterou uplatnil navrhovatel, se správnímu orgánu jeví jako přiměřená k povinnosti, kterou smluvní pokuta zajišťuje, i vzhledem k její sankční funkci. Odpůrce sice byl v prodlení s hrazením služeb elektronických komunikací na základě rámcové smlouvy pouze 1-4 dny, avšak opakovaně, a to u 14 faktur z 20 posuzovaných. Námitka odpůrce, že navrhovateli nevznikla žádná škoda, a proto je požadavek navrhovatele na zaplacení smluvní pokuty neoprávněný, je nedůvodná, a to přímo s odkazem na ustanovení § 2048 občanského zákoníku.

V odůvodnění výroku IV. správní orgán I. stupně odkázal na ustanovení § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích a dále na ustanovení § 141 odst. 11 správního řádu.

Správní orgán I. stupně v rozhodování o nároku na náhradu nákladů řízení připomenul, že původně vymáhaná částka dle návrhu činila 161 104,51 Kč a uhrazený správní poplatek 6 445,00 Kč. Správní orgán I. stupně pak zohlednil odložení části návrhu v částce 93 294,67 Kč, kdy předmětem řízení zůstalo poté peněžité plnění ve výši celkem 67 809,87 Kč. Správní orgán I. stupně tak rozhodoval o nároku na náhradu uhrazeného správního poplatku ve výši 2 713,00 Kč, když ohledně zbylé části navrhovatelem uhrazeného správního poplatku ve výši 3 732,00 Kč odkázal navrhovatele na případnou žádost o vrácení poplatku. Správní orgán I. stupně uzavřel, že navrhovatel měl ve věci procesní úspěch odpovídající 77,68 % (rozdíl jeho úspěchu 88,84 % a úspěchu odpůrce 11,16 %) a podle toho rozhodl o částečné úhradě nákladů řízení ve prospěch navrhovatele.

Rozhodnutí bylo doručeno účastníkům řízení, a to odpůrci dne 5. 5. 2023 a navrhovateli dne 15. 5. 2023.

Dne 22. 5. 2023 byl správnímu orgánu I. stupně doručen včasný rozklad odpůrce proti výrokům I., III. a IV. předmětného rozhodnutí.

Odpůrce ve svém rozkladu namítl, že rozhodnutí zamlčuje další pasáže rámcové smlouvy a všeobecných podmínek, které jsou pro posouzení otázky významné. Odpůrce konkrétně poukázal na odst. 6.2 písm. a) VOP, odst. V. a) rámcové smlouvy, odstavec věnovaný akci JARO 2018 na str. 3 a 4 rámcové smlouvy. Navrhovatel se tedy pokoušel konstruovat utvrzení závazku k úhradě ceny řádně a včas za užití hned dvojího postihu pro stejný případ (pozdní úhrady) a ve stejné výši - zpětného doúčtování slev a smluvní pokuty. Taková smluvní konstrukce je v rozporu s dobrými mravy. Pokud jde o zpětné doúčtování slev, má odpůrce za to, že závazek k zaplacení vyúčtované ceny v každém měsíci vždy zaplacením - splněním zanikl a nelze jej tedy znovu vytvářet novým doúčtováním části ceny ve výši poskytnuté slevy. Zpětné doúčtování slevy není službou elektronických komunikací a Český telekomunikační úřad o takovém požadavku neměl rozhodnout. Z textu faktury č. 870200254 ze dne 7. 12. 2020 je patrné, že navrhovatel touto fakturou provedl právě zpětné doúčtování slev, nikoli vyúčtování smluvní pokuty. Správní orgán prvního stupně si o znění faktury č. 870200254 učinil mylný úsudek, správné určení typu požadovaného nároku není přepjatým formalismem. Navrhovatel odpůrce k zaplacení smluvní pokuty nevyzval touto fakturou ani jindy. Smluvní pokuta se tedy nikdy nestala splatnou a rozhodnutím správního orgánu nemohla být přiznána. Výše smluvní pokuty je nepřiměřeně vysoká také s přihlédnutím ke skutečnosti, že pokud došlo na straně odpůrce k prodlení se zaplacením oprávněně vyúčtované částky, jednalo se vždy o prodlení v řádu jednotek dnů. Pokud je v rozhodnutí na str. 25 ve čtvrtém odstavci uváděno období od 13. 1. 2020 do 8. 3. 2020, pak v tomto období se odpůrce ocitl v prodlení s úhradou jediné faktury, a to faktury č. 870200023 splatné 13. 2. 2020 a zaplacené 14. 2. 2020, tedy jediný den po splatnosti. Odpůrce navrhl, aby Rada Českého telekomunikačního úřadu změnila výrok II.

rozhodnutí³ tak, že požadavek na zaplacení smluvní pokuty se zamítá. Rozhodnutí o položkách uvedených ve výroku I. rozhodnutí odpůrce ponechal na zvážení Rady Českého telekomunikačního úřadu. Závěrem navrhl změnu výroku IV. rozhodnutí tak, že správní orgán navrhovatele zaváže nahradit náklady řízení odpůrci.

Správní orgán I. stupně vyrozuměl navrhovatele o podaném rozkladu. Navrhovatel se k rozkladu nevyjádřil.

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (tzv. autoremedura) a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí rozkladovému orgánu.

* * *

Podle ustanovení § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhoduje předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Podle ustanovení § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „správní orgán II. stupně“).

Dne 1. 1. 2022 nabyl účinnosti zákon č. 374/2021 Sb., kterým se mění zákon o elektronických komunikacích a některé další zákony (dále jen „novela“). Dle bodu 19 přechodných ustanovení ke zmiňované novele ovšem platí, že *„zahájená řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 127/2005 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“*. Z uvedeného důvodu jsou v rámci tohoto správního řízení aplikována příslušná ustanovení zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 31. 12. 2021.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu *„odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy“*. Podle ustanovení § 141 odst. 9 správního řádu pak *„odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání“*. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Podle § 152 odst. 5 správního řádu, nevyklučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.

---

³ Pozn. rozkladového správního orgánu – odpůrce měl bez jakékoliv pochybnosti na mysli výrok III. rozhodnutí, což je z kontextu zcela zřejmé.

Uplatněným rozkladem odpůrce napadá toliko výroky I., III. a IV. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve smyslu § 82 odst. 3 správního řádu nenapadený výrok II. rozhodnutí nabyl právní moci marným uplynutím lhůty k podání rozkladu.

Správní orgán II. stupně věc pečlivě posoudil a shledal, že rozklad odpůrce je částečně důvodný.

Na úvod správní orgán II. stupně poukazuje na skutečnost, že odpůrce svůj rozklad věcně odůvodnil pouze ohledně nároku na smluvní pokutu, jehož se týkal výrok III. Ohledně nároků přiznaných navrhovateli v napadeném výroku I. odpůrce v rozkladu výslovně uvedl, že jejich posouzení ponechává na zvážení správnímu orgánu II. stupně. Napadený výrok I. rozhodnutí byl tudíž přezkoumán ve smyslu § 89 odst. 2 věty první správního řádu pouze z hlediska jeho zákonnosti. Při přezkumu výroku IV. o nákladech řízení správní orgán II. stupně vycházel ze skutečnosti zřejmé z podání rozkladu, a to že se odpůrce domnívá, že nárokům navrhovatele nemělo být vyhověno, a tudíž měla být přiznána plná náhrada nákladů odpůrci.

Dále je vhodné před samotným přezkumem merita věci konstatovat, že správní orgán I. stupně řádně odůvodnil svou příslušnost k projednání věci a správní orgán II. stupně o ní nemá pochybnost. Ke kompetenční námitce odpůrce vznesené v rozkladu se pak správní orgán II. stupně vyjádří níže. Správní orgán II. stupně dále konstatuje, že účastníci byli řádně vyrozuměni o zahájení správního řízení včetně poučení o jejich procesních právech, byla jim dána možnost předkládat tvrzení a důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Správní orgán II. stupně neshledal žádného pochybení ani v otázce doručování, které probíhalo do datových schránek účastníků řízení.

Dále se poznamenává, že napadené rozhodnutí vyhovuje požadavkům ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, když bylo řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno, a to včetně zhodnocení námitek uplatněných účastníky řízení.

Je vhodné vyzdvihnout, že řízení podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je řízením sporným podle § 141 správního řádu, ve kterém odpovědnost za zjištění skutkového stavu leží na účastnících a nikoli na správním orgánu. Účastníci tak nesou povinnost tvrzení a povinnost důkazní a jím korespondující břemeno tvrzení a břemeno důkazní, tzn. že jsou povinni uvést skutečnosti důležité pro rozhodnutí a označit důkazní prostředky k prokázání skutečností, které tvrdí. Procesní odpovědnost za zjištění skutečného stavu věci tak leží na účastnících, nikoli na správním orgánu. Neprokázání a nedoložení skutečností tvrzených účastníkem může vést k neunesení důkazního břemene a k celkovému neúspěchu ve věci.

V tomto ohledu oba účastníci řízení předložili řadu tvrzení a důkazů, které správní orgán I. stupně vyhodnotil, učinil skutková zjištění a na jejich základě pak provedl právní posouzení věci, s nímž se správní orgán II. stupně v převážné části ztotožňuje s dále uvedenými výhradami.

Než správní orgán II. stupně uvede konkrétní vady rozhodnutí, které odhalil, je namíště poznamenat, že se jedná o pochybení, jejichž nápravu lze učinit v rámci řízení před správním orgánem II. stupně. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.*

Řešení v podobě změny rozhodnutí oproti jeho zrušení a vrácení věci k novému řízení je žádoucí především z hlediska zájmu účastníků na rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Správní orgán II. stupně zvážil důvody, pro které nelze přistoupit ke změně rozhodnutí v odvolacím, resp. rozkladovém řízení a konstatuje, že neshledal, že by zde takové okolnosti byly přítomny. Veškeré provedené změny jsou ku prospěchu odpůrce, tudíž nejedná se o změny, kterými by byla ukládána odpůrci nová povinnost. Dále se konstatuje, že ve správním spisu je dostatek podkladů k tomu, aby správní orgán II. stupně dílčí části rozhodnutí vykazující vady sám posoudil a rozhodl o nich.

K výroku I. se uvádí následující:

Ze spisové dokumentace je nesporné, že navrhovatel a odpůrce, oba jako osoby vykonávající komunikační činnosti ve smyslu § 7 zákona o elektronických komunikacích, byli účastníky smluvního vztahu na základě rámcové smlouvy č. 001/00767 ze dne 31. 5. 2018 o zřízení přípojného bodu a poskytování přístupu k obsahu sítě internet. Předmětem smlouvy byl závazek navrhovatele zřídit virtuální koncový bod služby Eri-Carrier, tj. přístup odpůrce do sítě Eri, a dále závazek navrhovatele zřídit koncové body služeb Eri-xDSL podle jednotlivých objednávek odpůrce. Závazkům navrhovatele odpovídal závazek odpůrce hradit za poskytování uvedených služeb sjednanou úhradu řádně a včas. Tuto skutečnost nesporně navrhovatel ani odpůrce.

Dále z podkladů předložených účastníky řízení vyplývá, že odpůrce dne 31. 8. 2020 rámcovou smlouvu vypověděl s tím, že v souladu se smluvním ujednáním předmětná smlouva skončila ke dni 28. 2. 2021. Tato skutečnost je mezi účastníky řízení rovněž nesporná.

V řízení dále vyplynulo, že odpůrce e-mailem ze dne 13. 10. 2020 objednal zrušení 36 koncových bodů služby Eri-xDSL s tím, že se jednalo o všechny stávající koncové body zákazníků odpůrce u navrhovatele. Dle odpůrce byly uvedeným způsobem služby Eri-xDSL ukončeny ke dni 7. 11. 2020. Navrhovatel však měl oproti němu za to, že předmětnému požadavku odpůrce na zrušení koncových bodů nebylo možno vyhovět, a proto odpůrci

i nadále vystavoval faktury zahrnující nejen paušální měsíční poplatky za službu Eri-Carrier podle rámcové smlouvy, nýbrž také za služby Eri-xDSL zřízené na základě jednotlivých objednávek, to vše až do ukončení rámcové smlouvy, tj. do 28. 2. 2021.

V napadeném rozhodnutí vyšel správní orgán I. stupně ze závěru, který učinil již v usnesení o odložení části návrhu č.j. ČTÚ-23 313/2022-606/VIII.vyř. a to, že podle čl. III. rámcové smlouvy odpůrce platně vypověděl 36 koncových bodů služby Eri-xDSL k datu 20. 10. 2020 a výpovědní doba 25 dnů uběhla dne 14. 11. 2020. Správní orgán II. stupně odkazuje na podrobné odůvodnění v předmětném usnesení, konkrétně na str. 17, a konstatuje, že se závěry správního orgánu I. stupně v tomto směru zcela souhlasí.

Výrokem I. napadeného rozhodnutí byly navrhovateli přiznány nároky, resp. jejich části ze čtyř vystavených vyúčtování, přičemž správní orgán II. stupně se ztotožňuje se závěry učiněnými správním orgánem I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí s výjimkou posouzení příslušenství přiznané částky 432,12 Kč uvedené ve výroku I. pod druhou odrážkou.

Předmětná částka 432,12 Kč byla přiznána jako neuhrazená část faktury č. 870200261 ze dne 11. 12. 2020 vystavené za zúčtovací období od 1. 11. 2020 do 30. 11. 2020, se splatností dne 21. 12. 2020. O oprávněnosti nároku navrhovatele na jistinu ve výši 432,12 Kč nemá správní orgán II. stupně pochybnost. Nárok byl dle jeho názoru navrhovatelem prokázán, správní orgán I. stupně řádně zjistil skutkový stav, provedl odpovídající úvahu a právní posouzení, přičemž v tomto směru správní orgán II. stupně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 19 – 22.

Správní orgán I. stupně se však dopustil pochybení způsobující nezákonnost části výroku I., když zavázal odpůrce k povinnosti uhradit v rámci předmětné částky smluvní úroky z prodlení 12 % p.a. již od 22. 11. 2020 do zaplacení. Správní orgán II. stupně totiž ze správního spisu zjistil, že část takto přiznaného úroku nelze navrhovateli přiznat.

Nejprve je třeba upozornit, že navrhovatel se ve svém návrhu domáhal uhrazení smluvních úroků z prodlení 12 % p.a. k předmětné jistině 432,12 Kč od 18. 12. 2020, nikoliv od 22. 11. 2020, do zaplacení. Správní orgán I. stupně tedy rozhodnul o části nároku, a to o smluvních úrocích z prodlení od 22. 11. 2020 do 17. 12. 2020, která vůbec nebyla předmětem řízení.

Vedle toho navíc je na dotčené faktuře uvedeno datum splatnosti až 21. 12. 2020. Teprve počínaje 22. 12. 2020 se odpůrce ocitl v prodlení a teprve od tohoto dne je možno požadovat úroky z prodlení. Navrhovatel se tak domáhal nároku, který mu v jisté části nenáležel, což se týkalo smluvního úroku z prodlení za období od 18. 12. 2020 do 21. 12. 2020, kdy odpůrce ještě nebyl v prodlení.

Napadené rozhodnutí tak v části týkající se smluvních úroků z prodlení od 22. 11. 2020 do 21. 12. 2020 z částky 432,12 Kč nevychází ze skutkového stavu, který vyplývá z návrhu a ze spisu, a proto je v předmětné části nezákonné.

Na základě výše uvedeného přistoupil správní orgán II. stupně ke změně rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a o návrhu navrhovatele v této části nově rozhodnul tak, že je vyhověno nároku na smluvní úrok z prodlení ve výši 12 % p.a. z částky 432,12 Kč za období od 22. 12. 2020 do zaplacení. Uvedená změna se dotkne znění výroku I. druhé odrážky. Pro přehlednost správní orgán II. stupně provedl tuto změnu ocitováním celého nového znění výroku I., nicméně jediná změna spočívá pouze v předmětném datu.

Návrh v části týkající se smluvního úroku z prodlení ve výši 12 % p.a. z částky 432,12 Kč za období od 18. 12. 2020 do 21. 12. 2020 pak musí být zamítnut. S ohledem na obsah a členění výrokové části rozhodnutí se jako nejvhodnější postup jeví včlenění nového zamítavého výroku označeného jako výrok IV. s tím, že výrok o nákladech řízení (v napadeném rozhodnutí označený jako výrok IV.) se stane výrokem V. rozhodnutí.

Na závěr odůvodnění k výroku I. správní orgán II. stupně konstatuje, že se zbývajícími částmi výroku I. plně souhlasí a ztotožňuje se s nimi a s odůvodněním jejich vyhovění bez dalších výhrad.

K výroku III. se uvádí následující:

Navrhovatel v návrhu uplatnil nárok na smluvní pokutu ve výši 44 979,67 Kč. V průběhu řízení pak doplnil, že návrhem uplatňuje smluvní pokutu podle čl. VI. písm. c) smlouvy. K návrhu navrhovatel připojil fakturu č. 870200254 ze dne 7. 12. 2020, na níž je uvedeno „*Z důvodu opakovaného porušení Smlouvy č. 001/00767 (zejména nehrazení veškerých závazků řádně a včas) vám účtujeme poskytnutou slevu*“, načež následuje výčet šesti poskytnutých slev v celkové výši 44 979,67 Kč. Splatnost faktury byla stanovena ke dni 17. 12. 2020. Vedle toho navrhovatel doložil ve správním řízení seznam faktur vydaných odpůrci od 13. 1. 2020 do 8. 3. 2021 čítající 29 faktur. Z nich 9 faktur je předmětem probíhajícího správního řízení, tudíž správní orgán I. stupně k nim při posouzení nároku nepřihlížel. Ze zbývajících počtu 20 faktur bylo 14 faktur uhrazeno se zpožděním 1 až 4 dny.

Odpůrce spolu s rozkladem předložil výpis za období od 23. 8. 2018 do 18. 1. 2021 uvádějící celkem 59 plateb odpůrce ve prospěch navrhovatele, z něhož vyplývá 28 plateb uhrazených se zpožděním 1 až 10 dnů.

Podle čl. VI. písm. c) rámcové smlouvy je podmínkou poskytnutí všech slev a zvýhodnění dodržení minimální délky trvání smlouvy uvedené v bodě VI. a) a především pak řádná a včasná úhrada všech závazků vůči poskytovateli. V případě porušení tohoto ustanovení je odpůrce povinen uhradit navrhovateli smluvní pokutu ve výši veškerých poskytnutých slev a zvýhodnění.

Podle ustanovení § 2048 odst. 1 věty první zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, *ujednají-li si strany pro případ porušení smluvené povinnosti smluvní pokutu v určité výši nebo způsob, jak se výše smluvní pokuty určí, může věřitel požadovat smluvní pokutu bez zřetele k tomu, zda mu porušením utvrzené povinnosti vznikla škoda.*

Z podkladů ve spisu, a to z přehledů faktur předložených jak navrhovatelem, tak i odpůrcem, je bez jakékoliv pochybnosti zřejmé, že odpůrce opakovaně porušoval svou povinnost hradit své peněžité závazky včas. Ostatně to odpůrce nikterak nepopírá, pouze argumentuje, že prodlení nebyla dlouhá, pouze v řádech dnů.

Správní orgán I. stupně správně dospěl k závěru, že ujednání o smluvní pokutě obsažené v rámcové smlouvě je platné a podmínky pro vznik práva navrhovatele na smluvní pokutu byly naplněny.

Ani z hlediska přiměřenosti nelze uplatněné částce smluvní pokuty nic vytknout.

Podle § 2051 věty první občanského zákoníku *nepřiměřeně vysokou smluvní pokutu může soud na návrh dlužníka snížit s přihlédnutím k hodnotě a významu zajišťované povinnosti až do výše škody vzniklé do doby rozhodnutí porušením té povinnosti, na kterou se vztahuje smluvní pokuta.*

Ve svém podání ze dne 23. 3. 2023 odpůrce podotkl, že výše smluvní pokuty je nepřiměřená požadovaným částkám jistiny. Argumentoval, že navrhovateli nevznikla v souvislosti s případem žádná škoda. Též proto shledával požadavek na smluvní pokutu za neoprávněný. Uvedené podání lze beze sporu považovat za návrh na snížení nepřiměřeně vysoké smluvní pokuty.

Dle nejnovější judikatury Nejvyššího soudu ČR, kterým je průlomový rozsudek velkého senátu ze dne 11. 1. 2023 sp. zn. 31 Cdo 2273/2022, soudy již nemají zkoumat nepřiměřenost ujednání o smluvní pokutě, nýbrž až případnou nepřiměřenost konkrétního vzniklého nároku. Nejvyšší soud se k postupu hodnocení ne(přiměřenosti) smluvní pokuty v bodě 66. uvedeného rozsudku vyjádřil následovně: „Velký senát tedy uzavírá, že postup soudu při moderaci podle § 2051 o. z. lze rozlišit na následující fáze (kroky). V prvním kroku soud při využití interpretačních pravidel stanovených v § 555 a násl. o. z. nejprve zjistí, jakou funkci měla smluvní pokuta plnit. Poté se zabývá konkrétními okolnostmi s přihlédnutím ke zjištěné funkci smluvní pokuty. Zřetel přitom vezme na všechny okolnosti konkrétního případu, přičemž zohlední nejen okolnosti známé již v době sjednávání smluvní pokuty, nýbrž též okolnosti, které byly dány při porušení smluvní povinnosti, jakož i okolnosti nastalé později, mají-li v samotném porušení smluvní povinnosti původ (ty za splnění předpokladů uvedených v bodě 56). Na základě těchto okolností zodpoví otázku, zda výše smluvní pokuty je přiměřená vzhledem k věřitelovým zájmům, které byly narušeny v důsledku porušení smluvní povinnosti a měly být smluvní pokutou chráněny. Dospěje-li soud v předchozím kroku k závěru, že smluvní pokuta není nepřiměřená, případně nepodaří-li se mu na základě provedeného dokazování objasnit rozsah následků porušení smluvní povinnosti ve sféře věřitele, aby mohl učinit právní závěr o nepřiměřenosti nároku ze smluvní pokuty, nemůže nárok věřitele na smluvní pokutu snížit.“

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 27), správní orgán I. stupně hodnocení přiměřenosti smluvní pokuty z hledisek uvedených ve výše citovaném rozsudku

Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 2273/2022 provedl a dospěl k závěru, že smluvní pokuta ve výši 44 979,67 Kč je přiměřená, přičemž vyzdvihnul zejména jednak skutečnost, že k prodlení docházelo opakovaně, a dále sankční povahu smluvní pokuty. S tímto závěrem se správní orgán II. stupně ztotožňuje a doplňuje následující.

Smluvní pokuta byla sjednána mezi podnikateli, je tak namístě předpokládat vyšší úroveň právního i podnikatelského povědomí u obou zúčastněných osob. Navrhovatel ve svém podání ze dne 4. 8. 2022 uvedl, že částka všech poskytnutých slev poskytnutých odpůrci činila celkem 275 863,99 Kč. Navrhovatel mohl uplatnit smluvní pokutu až do výše všech poskytnutých slev, uplatnil návrhem však smluvní pokutu pouze ve výši 44 979,67 Kč. Přehled vydaných faktur od 13. 1. 2020 dodaný navrhovatelem zahrnuje faktury v celkové výši 456 053,16 Kč, přičemž z toho uhrazeno odpůrcem bylo 294 948,65 Kč, zbývající částku uplatnil navrhovatel návrhem v tomto správním řízení. Z 20 uhrazených faktur jen za rok 2020 bylo 14 faktur uhrazeno se zpožděním. Smluvní pokuta jako utvzovací nástroj v rozsahu 15 % utvzované částky⁴ a zároveň jako sankční nástroj v rozsahu cca 21 % součtu skutečně opožděně uhrazených částek⁵ je tak nárokem zcela přiměřeným okolnostem věci. Nehledě na skutečnost, že uvedené hodnoty pracují s fakturami pouze za rok 2020. Z přehledu úhrad předloženého odpůrcem spolu s rozkladem vyplývá, že i před rokem 2020 byl odpůrce s úhradami závazků opakovaně v prodlení. Z 59 faktur v celkové výši 685 659,00 Kč bylo 27 faktur v celkové částce 305 647,40 Kč uhrazeno opožděně. I z tohoto pohledu je smluvní pokuta jako utvzovací nástroj v rozsahu 6,56 % utvzované částky⁶ a zároveň jako sankční nástroj v rozsahu 14,7 % součtu skutečně opožděně uhrazených částek⁷ zcela přiměřená. Na tomto místě správní orgán II. stupně akcentuje zejména utvzovací funkci smluvní pokuty, která evidentně nebyla ani v této výši dostatečnou hrozbou, když odpůrce nezabránila opakovaně hradit vyúčtování se zpožděním. Za těchto okolností nezbývá než konstatovat, že smluvní pokuta byla přiměřená, ne-li podměřená. Poté nemůže obstát ani námitka odpůrce, že z podkladů v řízení nevyplývá žádná konkrétní újma navrhovatele.

Argument odpůrce, že délka prodlení v řádu jednotek dnů je v podmínkách reálného fungování české ekonomiky nadstandardně seriózní a že neodůvodňuje smluvní pokutu v řádu desítek tisíc korun, správní orgán II. stupně odmítá. Žádné prodlení není seriózním jednáním a už vůbec ne nadstandardně seriózním, jakkoliv hodně je tento zlovyk neseriózních podnikatelů neblaze rozšířen. O přiměřenosti by bylo možno polemizovat

---

⁴ Procentuální vyjádření poměru částky smluvní pokuty 44 979,67 Kč vůči celkové částce 294 948,65 Kč představující vyúčtování pouze za rok 2020 (!) a bez částky vymáhané navrhovatelem u ČTÚ.

⁵ Procentuální vyjádření poměru částky smluvní pokuty 44 979,67 Kč vůči celkové částce za rok 2020 bez částky vymáhané u ČTÚ, která byla uhrazena s prodlením, tj. 207 083,30 Kč.

⁶ Procentuální vyjádření poměru částky smluvní pokuty 44 979,67 Kč vůči celkové částce k uhrazení 685 659,00 Kč.

⁷ Procentuální vyjádření poměru částky smluvní pokuty 44 979,67 Kč vůči částce, která byla uhrazena s prodlením, tj. 305 647,40 Kč.

v případě, že by se jednalo o výjimečné jedno či dvě prodlení po celou dobu trvání smluvního vztahu, nikoliv však docházelo-li k prodlení po dobu dvou let de facto u každého druhého vyúčtování. Tedy i z hlediska přiměřenosti správní orgán II. stupně oprávněnost nároku navrhovatele na sjednanou smluvní pokutu potvrzuje.

Správní orgán II. stupně však v napadeném rozhodnutí spatřuje problematickým zcela jiný aspekt. Má za to, že předmětná smluvní pokuta nebyla uplatněna fakturou č. 870200254, kterou navrhovatel ke svému návrhu doložil, avšak později, a to teprve v návaznosti na návrh podaný navrhovatelem. Dle správního orgánu II. stupně bylo fakturou č. 870200254 vyúčtováno patrně jiné sjednané plnění (doúčtování slev), a z toho důvodu k ní nelze přihlížet jako k uplatnění smluvní pokuty.

V čl. V. písm. a) a v témže čl. písm. b) rámcové smlouvy si navrhovatel a odpůrce sjednali následující ujednání totožného obsahu: „*V rámci **AKCE / Jaro 2018** je poskytnuta na období **od 1. 6. 2018 do 31. 7. 2018** sleva ve výši **100 %** ze všech měsíčních cen Služeb sítě Eri uvedených v tomto článku Smlouvy. Tuto slevu je oprávněn Poskytovatel zpětně doúčtovat v případě, že Uživatel nehradí své závazky dle této Smlouvy řádně a včas.*“

Čl. VI. písm. c) rámcové smlouvy zní: „*Podmínkou poskytnutí všech slev a zvýhodnění je dodržení minimální délky trvání smlouvy uvedené v bodě VI. a) a především pak řádná a včasná úhrada všech závazků vůči Poskytovateli. V případě porušení tohoto ustanovení je Uživatel povinen uhradit Poskytovateli smluvní pokutu ve výši veškerých poskytnutých slev a zvýhodnění.*“

Čl. 6.2 VOP obsahuje ujednání: „*Uživatel je povinen Poskytovateli veškerou slevu poskytnutou za dobu platnosti Smlouvy ČMB ihned vrátit a doplatit do plné výše poplatků za zřízení přípojného bodu, od jehož úhrady byl (i částečně) osvobozen v těchto případech: a) Uživatel je v prodlení s platbou jakékoliv ceny dle platného Ceníku služeb sítě Eri® delším než 30 dní...*“

Navrhovatel tedy měl na výběr, zda v případě prodlení s úhradami peněžitých závazků, bude postupovat podle čl. V písm. a) a b) smlouvy doúčtováním slev anebo podle čl. VI písm. c) smlouvy uplatněním smluvní pokuty ve výši veškerých poskytnutých slev a zvýhodnění, případně doúčtováním slev opět podle ujednání dle čl. 6.2 VOP u prodlení delším než 30 dní.

Správní orgán II. stupně nicméně souhlasí s odpůrcem v tom směru, že jedno porušení smlouvy bylo takto postižitelné dvěma, resp. třemi různými sankcemi. Tuto skutečnost samu o sobě však správní orgán II. stupně v rozporu s dobrými mravy neshledává. Optikou dobrých mravů, případně přiměřenosti by bylo namíště posouzení teprve tehdy, pokud by všechny nároky za jedno porušení smlouvy byly skutečně v řízení vymáhány, což se však nestalo.

Z textu předmětné faktury č. 870200254 však nelze s jistotou určit, podle kterého ujednání je plnění požadováno. Z formulace textu „*Z důvodu opakovaného porušení*

Smlouvy č. 001/00767 (zejména nehrazení veškerých závazků řádně a včas) vám účtujeme poskytnutou slevu“ se lze pouze dohadovat, že se patrně jedná o doúčtování slev podle čl. V. smlouvy, případně čl. 6.2 VOP, avšak v momentu vystavení faktury ještě patrně nebyla žádná vyúčtování v prodlení delším než 30 dnů, tudíž tento článek zřejmě nepřicházel v úvahu. Navíc je porušení povinnosti ve faktuře specifikováno neurčitě, když nehrazení veškerých závazků řádně a včas je uvedeno jako hlavní porušení smlouvy, ale vedle toho je z užití výrazu „zejména“ patrné, že slevy jsou doúčtovány i pro jiná porušení smlouvy, která však nejsou ve faktuře uvedena.

Správní orgán II. stupně připomíná, že i na fakturu, která je výzvou k plnění, je třeba aplikovat obecné požadavky na určitost právního jednání upravené v ustanovení § 551 a násl. zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Právní jednání musí být natolik určité, aby dávalo jasnou odpověď na otázku, co je jeho obsahem bez toho, aby byl jeho výklad předmětem otevřené diskuze nebo aby z něj odpověď vůbec nevyplývala. Obsah předmětné faktury nelze výkladem jednoznačně určit. Případný výklad by zde uměle nahrazoval vůli navrhovatele, což je nepřipustné. Z výše uvedených důvodů nelze k faktuře přihlížet jako k uplatnění smluvní pokuty podle čl. VI. písm. c) smlouvy.

Správní orgán II. stupně nicméně poukazuje na skutečnost, že smluvní pokutu podle čl. VI. písm. c) smlouvy navrhovatel uplatnil svým návrhem. Tuto skutečnost na výzvu správního orgánu I. stupně potvrdil ve svém podání ze dne 3. 8. 2022, kde specifikoval všechny odpůrci poskytnuté slevy, poukázal na čl. VI. písm. c) smlouvy a uvedl, že odpůrce jednal v rozporu se smlouvou, když nehradil řádně a včas své závazky.

Nárok na smluvní úroky z prodlení za smluvní pokutu proto lze přiznat, avšak až v návaznosti na podání návrhu k ČTÚ, přičemž správné určení okamžiku, kdy byla smluvní pokuta uplatněna, je v projednávané věci stěžejním bodem.

Podle § 1958 odst. 2 občanského zákoníku „*neujednají-li strany, kdy má dlužník splnit dluh, může věřitel požadovat plnění ihned a dlužník je poté povinen splnit bez zbytečného odkladu*“.

Odpůrce namítl, že mu výzva k úhradě smluvní pokuty nikdy nebyla doručena.

Jak bylo vysvětleno výše, vyúčtování č. 870200254 takovou výzvou k úhradě smluvní pokuty nebylo. Mimo návrh navrhovatele, resp. jeho doplnění ze dne 3. 8. 2022 nebylo jiné právní jednání, které by bylo možno za výzvu považovat, prokázáno. Správnímu orgánu II. stupně nezbyvá než dovodit, že v daném případě byla výzva k úhradě smluvní pokuty doručena až v okamžiku, kdy se odpůrce skutečně dozvěděl o nároku navrhovatele, přičemž kompletní informaci získal až doručením údajů o jeho výši a důvodu.

Správní orgán II. stupně se v této úvaze opírá o ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu ČR. Ten např. ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2022, sp. zn. 33 Cdo 751/2022 vyslovil: „*Ohledně prodlení dlužníka s plněním je soudní praxe ustálena v závěru, že dlužník se dostává do prodlení zásadně tehdy, jestliže dluh nesplní v den následující po dni, kdy byl*

věřitelem o plnění požádán (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1628/2013). Forma výzvy k plnění závazku není předepsána. Jestliže nebyl dlužník vyzván k plnění již dříve, za kvalifikovanou výzvu k plnění se považuje žaloba a splatnost dluhu počíná prvního dne poté, co byla žaloba žalovanému doručena; výzva vyvolá splatnost dluhu v rozsahu, v jakém byl požadavek vyčíslen (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2015, sp. zn. 25 Cdo 4169/2013, ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2417/2007, či ze dne 14. 12. 2005, sp. zn. 25 Cdo 423/2005). Okamžik doručení žaloby je tudíž rozhodující též z hlediska prodlení s plněním a povinnosti platit úroky z prodlení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2005, sp. zn. 25 Cdo 1523/2004).“

Analogicky k uvedenému (tj. v podmínkách správního řízení) dospěl správní orgán II. stupně k závěru, že odpůrce se o nároku na smluvní pokutu v celém rozsahu dozvěděl dne 1. 9. 2022, kdy bylo odpůrci doručeno podání navrhovatele ze dne 3. 8. 2022, v němž bylo specifikováno, za porušení jaké povinnosti byla smluvní pokuta uplatněna. Již dříve sice odpůrce obdržel sdělení, že navrhovatel uplatňuje smluvní pokutu, a to vyzněním o zahájení řízení, avšak zde nebylo zřejmé, za co je smluvní pokuta uplatněna. Lze také předpokládat, že se odpůrce dozvěděl, o jakou porušenou povinnost se jedná, již poté, co jeho právní zástupce nahlédl do spisu, nicméně z tohoto úkonu nelze dovodit, že k doručení výzvy odpůrci v hmotněprávní rovině došlo, neboť plná moc zástupce opravňovala toliko k nahlédnutí do spisu. K tomu odkazuje správní orgán II. stupně na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2021 sp. zn. 29 Cdo 119/2021, v němž Nejvyšší soud řešil skutkově obdobnou situaci, přičemž dospěl k závěru, že doručením žaloby procesnímu opatrovníkovi nevznikl hmotněprávní účinek s doručením spojený.

Celou informaci tak, aby výzva k úhradě smluvní pokuty splňovala požadavky určitosti právního jednání, dostal odpůrce až v okamžiku, kdy přímo jemu do jeho datové schránky bylo prokazatelně doručeno předmětné podání navrhovatele ze dne 3. 8. 2022, což se stalo dne 1. 9. 2022. Splatnost smluvní pokuty tak nastala dne 2. 9. 2022. Úroky z prodlení tak lze požadovat až počínaje dnem 3. 9. 2022.

Na základě výše uvedeného proto správní orgán II. stupně uzavírá, že smluvní pokuta byla platně sjednána, byly naplněny podmínky pro její vznik a byla řádně uplatněna, proto bylo namístež nárok na ni přiznat, a to s odpovídajícím příslušenstvím. Nelze tedy vyhovět návrhu navrhovatele co do smluvních úroků z prodlení z částky 44 979,67 Kč za období od 18. 12. 2020 do 2. 9. 2022 (den splatnosti), ale až za období od 3. 9. 2022 (první den prodlení) do zaplacení.

K dalším rozkladovým námitkám odpůrce správní orgán II. stupně uvádí následující.

Pokud jde o zpětné doučtování slev, podle odpůrce závazek k zaplacení vyúčtované ceny v každém měsíci vždy zaplacením - splněním zanikl a nelze jej tedy znovu vytvářet novým doučtováním části ceny ve výši poskytnuté slevy. S ohledem na skutečnost, že

správní orgán II. stupně dovedl, že vymáhaná částka je smluvní pokutou, zaměří se na uvedený argument z hlediska smluvní pokuty.

Smluvní pokuta se vyznačuje akcesoritou, což znamená, že její existence závisí na existenci hlavního utvrzovaného závazku. Závazek v daném případě však nezněl na „úhradu závazků“, nýbrž na „řádnou a včasnou úhradu závazků“. Uhrazením závazků se zpožděním sice zanikl nárok na jejich úhradu, avšak nárok na včasnou úhradu zaniknout nemohl, neboť nebyl nikdy splněn. Dokonce tím, že se odpůrce dostal do prodlení, takový závazek již nikdy být splněn nemůže. Právo na zaplacení smluvní pokuty za porušení závazku uhradit včas nemůže zaplacením jistiny, stane-li se tak s prodlením, zaniknout. Argument odpůrce tak není pro projednávanou věc přílehlavý.

Odpůrce dále sporoval věcnou příslušnost Českého telekomunikačního úřadu k rozhodování o zpětném doučtování slevy. Jak bylo dovozeno správním orgánem II. stupně, navrhovatel se v řízení domáhá smluvní pokuty. Příslušnost Českého telekomunikačního úřadu k rozhodování o smluvní pokutě vyplývá například z usnesení zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2008 čj. Konf 27/2008-7 („o smluvní pokutě za porušení či nesplnění povinností vyplývajících ze smlouvy rozhoduje ten orgán, který je podle zákona příslušný k rozhodování sporů o porušení povinnosti samotné“). Ani tato námitka odpůrce není důvodná.

Text napadeného rozhodnutí na str. 25 ve čtvrtém odstavci, kde je uvedeno období od 13. 1. 2020 do 8. 3. 2020, je zjevně pouhá chyba v psaní, když v tom samém odstavci je uvedeno období od 13. 1. 2020 do 8. 3. 2021 a toto období též seznam faktur doložený navrhovatelem do spisu skutečně zahrnuje. Tato námitka je tak zcela irelevantní.

Ze všech výše uvedených důvodů a též z důvodu hospodárnosti správního řízení je namístě, aby správní orgán II. stupně změnil výrok III. napadeného rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu částečně tak, že navrhovateli se přiznává nárok na smluvní úroky z prodlení u smluvní pokuty za období od 3. 9. 2022 do zaplacení. Pro přehlednost správní orgán II. stupně provedl tuto změnu ocitováním celého nového znění výroku III., nicméně jediná změna spočívá pouze v předmětném datu, od kterého je přiznán smluvní úrok z prodlení.

Části návrhu týkající se smluvního úroku z prodlení za smluvní pokutu za období od 18. 12. 2020 do 2. 9. 2022 nelze vyhovět. Správní orgán II. stupně tak učinil v rámci nově včleněného výroku IV.

Na závěr odůvodnění k výroku III. správní orgán II. stupně konstatuje, že se zbývající částí výroku III. týkající se nároku na samotnou jistinu, tj. na smluvní pokutu 44 979,67 Kč spolu se smluvním úrokem z prodlení z částky 44 979,67 Kč od 3. 9. 2022 do zaplacení plně souhlasí a ztotožňuje se s ní i s jejím odůvodněním.

K (původně označenému) výroku IV. o nákladech řízení se uvádí následující:

Jak bylo vyloženo již výše, správní řízení bylo zahájeno před účinností novely zákona o elektronických komunikacích. Z uvedeného důvodu bylo pro rozhodování o nákladech řízení třeba aplikovat výlučně ustanovení § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 31. 12. 2021: „*Předseda Rady přizná účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může předseda Rady náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu předseda Rady přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze předsedy Rady. Předseda Rady přizná náhradu nákladů řízení v plné výši účastníkovi také v případě, že byl pro chování dalšího účastníka řízení vzat zpět návrh, který byl účastníkem podán důvodně.*“

Před účinností novely předmětné ustanovení představovalo speciální právní úpravu k obecné úpravě obsažené v ustanovení § 141 odst. 11 správního řádu. Současná aplikace ustanovení § 141 odst. 11 správního řádu není v projednávané věci namístě.

Z uvedeného důvodu je proto třeba změnit výrok IV. napadeného rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, že odkaz na ustanovení § 141 odst. 11 správního řádu bude vypuštěn. Ve výroku tak bude pouze odkázáno na § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, přičemž v základě hlavičky rozhodnutí je správně uvedeno, že se jedná o citovaný zákon ve znění do 31. 12. 2021.

Jak bylo již vysvětleno výše, výrok o nákladech řízení je nově označen jako výrok V.

Mimo shora uvedené, nemá správní orgán II. stupně, co se týče samotného rozhodnutí o nákladech řízení, k výsledné částce ani k odůvodnění správního orgánu I. stupně další výhrady a v tomto ohledu je potvrzuje.

K nákladům rozkladového řízení správní orgán II. stupně uvádí, že byť byl rozklad odpůrce shledán částečně důvodný, stále je třeba za procesně zcela úspěšného účastníka považovat navrhovatele. Úspěch odpůrce v řízení o rozkladu totiž spočíval pouze ve změnách týkajících se příslušenství, a to úroků z prodlení. Všechny částky rozhodnutí představující jistiny byly potvrzeny, tudíž procesní úspěch, který se odvíjí od vymáhaných jistin, zůstává zcela na straně navrhovatele. Ze spisového materiálu však nevyplývá skutečnost, že by navrhovatel jako účastníku, který byl v řízení o rozkladu zcela úspěšný, vznikly v rámci řízení o rozkladu jakékoliv účelně vynaložené náklady ve smyslu ustanovení § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích. Z tohoto důvodu se náhrada nákladů rozkladového řízení ani jedné ze stran nepřiznává.

Správní orgán II. stupně v souladu se shora citovanými závěry a v souladu se svým oprávněním podle ustanovení § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích o včasném rozkladu odpůrce rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti rozhodnutí Rady ČTÚ není podle § 107 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích opravný prostředek přípustný.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

Ing. Marek Ebert
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu